

§ 28. А въобщѣ къмъ варваритѣ Александръ бѣше сериозенъ, и се вижваше като че бѣше съвсѣвъ увѣренъ за своето си божественно происхождение, но на Еллинитѣ се виждаше срѣденъ тѣй щото се свѣняваше и отказваше отъ божественно то си рождение. Освѣнъ като писа за Самосъ на Антинейцитѣ рече тѣй : „Азъ не щѣхъ да ви дамъ свободенъ и славенъ градъ, но зѣмахте го отъ тогавашний господарь и баща мой,“ като означаваше Филиппа. Но послѣ като се нарани отъ стрѣла рече : „Това, о приятели, което тече е кръвь“ *а не точно божественно вѣщество, което тече въ родоветѣ на блаженнитѣ богове.*“

Но еднѣжъ като силно грѣмна и удивлиха се всичкитѣ Александрови приятели а като и софистикътъ Анакархъ присѣтствуваше тамъ рече на Александра тѣй : „Да ли си ти, който тѣй грѣмна, о сине на Зевсъ?“ Александръ обаче, насмѣя се малко и му рече : Не искамъ, да бѣда тѣй страшенъ на приятелитѣ си, споредъ както ме свѣтвувашъ, и който прѣзирашъ вечерата ми, по причина че не си виделъ да донесхъ на нея глави отъ сатрапи, но само риби ¹. Защото истинно е споредъ както казваха,

1) Анаксархъ Авдиритскій, бѣше ученъкъ на Димократа, а желаше надъ Александровата трапеза да види главата на врагътъ си Никокреонда, който бѣше управитель на Кипъръ. Прочее, тойзи управитель слѣдъ смърта на Александра улови Анаксарха и го умъртви.